

**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Гж 6286/23**  
**30.10.2024. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиље “Banca Intesa” a.d. са седиштем у Београду - Нови Београд, Милентија Поповића 76, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, Грчкошколска 1, против тужене АА из ..., ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 44503/13 од 10.5.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2024. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 44503/13 од 10.5.2023. године.

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Образложење**

Првим ставом изреке побијане пресуде дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 21.10.2015. године. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи на име дуга исплати износ од 6.969,31 еура са законском затезном каматом обрачунатом у складу са Законом о затезној камати на износ од 4.822,42 еура почев од 1.10.2015. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Трећим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 240.995,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужена је првостепену пресуду побијала у целисти из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност ожалбене пресуде сагласно овлашћењима прописаним чланом 372 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 125/04...111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), другостепени суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд у смислу члана 372 став 2 истог закона пази по службеној дужности, а жалбом тужене се неосновано указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка прописану чланом 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку с обзиром да првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати јер је њена изрека јасна и разумљива, а у образложењу су дати јасни и потпуни разлози о свим битним чињеницама који су сагласни изведеним доказима.

Неосновано се жалбом тужене указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 1 у вези са чланом 193 Закона о парничном поступку тврдњом да је преиначење тужбе дозвољено пре него што је укинута решење о извршењу, с обзиром да је првостепени суд решење којим је дозволио преиначење тужбе донео дана 10.5.2023. године, дакле након што је одлуком Вишег суда у Крушевцу Гж 1021/19 од 8.10.2019. године постало правноснажно решење Трећег основног суда у Београду П 44503/13 од 9.5.2016. године о укидању решења о извршењу Првог основног суда у Београду Ив 1712705/10 од 5.8.2010. године. Стога је без утицаја чињеница да је тужила тужбу преиначила поднеском од 21.10.2015. године, а како преиначење тужбе није утицало на трајање парнице, а одлука првостепеног суда да дозволи одлучивање по преиначеном захтеву целисходна за коначно решење спора међу странакама, то је правилно првостепени суд применио одредбу члана 193 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужена су дана 7.6.2006. године закључили уговор о готовинском кредиту број ... чији је предмет кредит у износу од 4.822,42 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај, са роком отплате од 60 месеци. Уговорена је камата у висини месечне каматне стопе фиксно 21 % годишње, уз примену конфорне методе. Према члану 3 уговора, кориснику кредита је одобрен кредит на основу положеног наменског депозита у износу од 964,48 евра што износи 20% одобреног кредита, те је уговорено да се депозит орочава на период отплате кредита и да средства депозита остају блокирана код банке до коначног измирења свих обавеза по овом кредиту, а корисник кредита овлашћује банку да може наплатити свако своје доспело потраживање из девизног депозита његовим разорочењем. Уговорена је исплата месечних анутитета од 125,69 евра уз обавезу плаћања у динарској противвредности према средњем курсу НБС за евре на дан плаћања, односно сваког 7. дана у месецу, а корисник се обавезао да о роковима предвиђеним овим чланом своје обавезе према банци измирује, а уколико корисник задоцни са испуњењем уговором преузетих обавеза дугује законску затезну камату по стопи утврђеној законом. Према члану 6 став 1 наведеног уговора банка може отказати овај уговор, учинити га доспелим и тражити на наплату одобрена средства кредита заједно са припадајућом каматом и трошковима, уколико: корисник из

било ког разлога не плати два узастопна или било која ануитета (тачка 1); корисник не испуни друге обавезе преузете овим уговором (тачка 2); или корисник има дуговања према банци, по било ком основу банкарског пословања у трајању дужем од 60 дана, рачунајући од датума настанка таквог дуга (тачка 3).

Тужена није уплаћивала ануитете по наведеном уговору и исти није у целости исплатила у складу са преузетим обавезама, због чега је тужила дана 11.11.2009. године преко пуномоћника туженој упутила обавештење о отказу уговора о кредиту, уз обавештење да је потраживање банке доспело.

Према налазу и мишљењу вештака економско – финансијске струке Богољуба Пропадовића од 1.10.2015. године произлази да главни дуг тужене на дан вештачења 30.9.2015. године износи 5.556,58 евра (665.395,45 динара), а законска затезна камата износи 1.412,73 евра (169.173,15 динара), а како је отплаћени износ од 2.135,91 евра то укупан дуг у периоду од 7.7.2006. године до 30.9.2015. године износи 6.969,31 евра (834.568,60 динара). Приликом обрачуна износа дуга тужене према тужили као елемент отплате дуга урачунат је и износ од 964,48 евра, који је банка као део свог доспелог потраживања наплатила из девизног депозита тужене у износу од 964,48 евра. Законска затезна камата обрачуната је до 24.12.2012. године применом стопе камате Европске централне банке, а од 25.12.2012. године применом стопе законске затезна камате на износ дуга који гласи на евре, у складу са одредбом члана 4 Закона о затезној камати применом метода простог интересног рачуна. Тужена је према извештају о уплатима по закљученом уговору о кредиту извршила 13 уплата у периоду од 7.7.2006. године до 5.6.2013. године у укупном износу од 185.495,63 динара, односно 2.135,89 евра, који је обрачунат применом средњег курса НБС важећег на дан сваке појединачне уплате.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом чланова 17 став 2, 277 став 1, 279, 324 став 1, 395 и 1065 Закона о облигационим односима првостепени суд је оценио да тужена није у целости измирила своје обавезе по закљученом уговору о кредиту, будући да током поступка није доставила доказ да је обавезу измирила, па је сходно члану 1065 Закона о облигационим односима у обавези да тужили као даваоцу кредита исплати неизмирене обавезе на име главног дуга и уговорене камате, као и законску затезну камату у складу са чланом 277 и 279 став 2 Закона о облигационим односима. Како тужена своје обавезе није измирила о доспелости, то тужила има право да у складу са одредбом члана 6 уговора о кредиту туженој откаже коришћење кредита и од исте захтева исплату целокупног неисплаћеног кредита заједно са каматом, а с обзиром да из налаза вештака који је првостепени суд у целости прихватио следи да на дан вештачења 30.9.2015. године укупан дуг тужене износи 6.969,31 евро, то је тужена обавезана да тужили исплати износ од 6.969,31 евра са законском затезном каматом на износ од 4.822,42 евра почев од 1.10.2015. године (дан после вештачења) до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Чињеница да је тужена за постојање дуга сазнала 2013. године није од утицаја на другачију одлуку с обзиром да је из налаза и мишљење вештака утврђено да тужена није вршила отплату ануитета у складу са уговором о кредиту, због чега су се стекли услови за отказ истог сходно члану 6 став 1 тачка 1 закљученог уговора. Предлог тужиле за извођење доказа саслушањем сведока – лица по имену ... запосленог код тужиле које је било задужено за одобравање и спровођење предметног кредита, чији ближи подаци суду нису

достављени, одбијен је стога што се чињеница отплате кредита и висине дуга по уговору о кредиту свакако не може утврђивати из исказа сведока.

Према оцени Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне, потпуне и јасне разлоге, које у целости прихвата и другостепени суд.

Неосновано се жалбом тужене указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 7 Закона о парничном поступку тврдњом да је првостепени суд тиме што је одбио доказне предлоге тужене за достављање целокупног оригиналног досијеа о предметном кредиту и имена поступајућег референта – радника који је водио тај досије тужили повређено право на расправљање.

Према стању у списима и из садржине расправних записника не произлази да је суд незаконитим поступањем или пропуштањем достављања поднесака супротне стране, доказних предлога и достављених доказа туженој ускратио право да пред судом расправља. Напротив, оригинал документације о висини обавезе тужене (план отплате кредита), као и докази о извршеним уплатама тужене (извештаји о уплати рате кредита и извештај о промету на текућем рачуну тужене) налазе се у списима предмета (достављени су на захтев судског вештака од стране тужиле) и тужена је могла предложити доказе на околност веродостојности истих, што није учинила. Доношењем одлуке којом је одбио предлоге тужене за саслушање сведока и прибављање целокупног досијеа, а имајући у виду да су током поступка извештаји о извршеним уплатама достављени, првостепени суд није повредио право тужена на расправљање већ је, напротив, у складу са одредбом члана 221 став 2 Закона о парничном поступку, поступао у складу својим законским овлашћењима да одлучи о извођењу доказа и да оне доказе које сматра сувишним, не изведе. Саслушањем сведока је само једна од доказних средстава прописаних законом, па одбијањем предлога тужиле за извођење овог доказа првостепени суд не вређа право странке на расправљање, с обзиром да и према оцени другостепеног суда изведени докази – писани докази о извршеним уплатама и налаз вештака економско – финансијске струке, а код неспорне чињенице да је тужена са тужилом закључила предметни уговор и преузела испуњење обавезе на начин који је уговором одређен, представља чињеничну грађу из које се са сигурношћу може утврдити спорна чињеница да ли је тужена своју обавезу испунила, а наведени закључак није доведен у сумњу исказом тужене како је то правилно закључио и првостепени суд и предложени доказ сматрао сувишним. Дакле, када на основу већ изведених доказа суд може извести поуздан закључак о спорним чињеницама, тада одбијањем да изведе преостале доказе предложене ради утврђивања истих чињеница, првостепени суд не чини битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 7 Закона о парничном поступку, већ поступа у складу својим законским овлашћењима из члана 221 став 2 истог закона, јер није дужан да све предложене доказе изведе.

Закључак првостепеног суда о битним чињеницама заснован је на писаним доказима који, супротно жалбеним наводима, нису доведени у сумњу исказом тужене с обзиром на то да из извешаја о извршеним уплатама произлази да су неке рате кредита

уплаћене и у септембру 2013. године, што је супротно исказу тужене да је кредит у

целости намирала 2007. године односно најкасније 2010. године. Стога достављање имена запосленог за које тужена није доставила потпуне податке, већ је чак у исказу навела да мисли да се зове ..., не доводи у питање доказну снагу изведених писаних доказа који говоре о висини неисплаћеног дела обавезе тужене. Ни навод жалбе да је неуверљиво да је на име отплате кредита уплатила износ од 3.066,00 динара такође је без утицаја када се има у виду да је и висина анuitета према плану отплате одређена децималним бројем - износ од 125,69 евра, па и динарска противвредност која није изражена целим бројем не доводи у сумњу наведени закључак.

Без утицаја је жалбени навод тужене да истој никада није достављен раскид уговора о кредиту, када се има у виду да је тужена предлог за извршење поднет Првом основном суду у Београду дана 9.2.2010. године и решење и извршењу Ив 1712705/10 од 5.8.2010. године примила, о чему сведочи повратница у списима предмета, па се предлог за извршење свакако може уподобити обавештењу о отказу у складу са чланом 6 закљученог уговора. Поред наведеног, висина обавезе тужене утврђивана је на дан вештачења 1.10.2015. године у свему у складу са одредбама уговора на који налаз и мишљење парничне странке нису имале примедба, па га је суд правилно прихватио као објективан и стручно дат и на истом засновао своју одлуку.

Неосновано се жалбом тужене указује на битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку - да је изрека пресуде нејасна и супротна изведеним доказима тврдњом да се другим ставом изреке досуђује законска затезна камата на износ од 4.882,42 евра, који износ није утврђен вештачењем, већ је само наведен у уговору.

Наиме, према налазу вештака укупно дуговање тужене према тужилци износи 6.969,31 евро од чега углавничена доспела неисплаћена камата износи 1.412,73 евра, а неисплаћена главница 5.556,58 евра, како је то правилно и у складу са садржином изведеног доказа – налазом и мишљењем вештака, закључио и првостепени суд. Међутим, како је тужбеним захтевом тражена исплата законске затезне камате на мањи износ од оног утврђеног као главно потраживање, правилно је првостепени суд крећући се у границама постављеног захтева сходно члану 3 став 1 Закона о парничном поступку тужбени захтев у наведеном делу, усвојио у мањем износу од оног који је вештачењем утврђен. Следом наведеног не ради се о нејасној и садржини изведених доказа противречној изреци, већ о поступању у границама тужбеног захтева.

Правилно је првостепени суд у складу са члановима 149 и 150 Закона о парничном поступку одлучио о трошковима парничног поступка чију висину је определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим у време пресуђења, а сразмерно вредности предмета спора. На правилност одлуке о трошковима није од утицаја позивање првостепеног суда на одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11....18/20), јер су оне садржински идентичне одредбама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04....111/09) који се у конкретном случају примењује.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног, применом члана 375 у вези са чланом 373 став 1 тачка 2 и чланом 387 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке пресуде.

Како тужена није успела у жалбеном поступку, то је на основу члана 161 став 1 у вези са чланом 149 став 1 Закона о парничном поступку као неоснован одбијен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија**  
Сања Агатоновић

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић